اصفهان امروز

روزنامه فرهنگی، اجتماعی با روش خبری - تحلیلی - اطلاع رسانی
بنیانگذار: عبدالمحمد اکبری | تاسیس: ۱۳۸۳
صاحب امتیاز: شرکت رسانه رویداد پارسی
مدیر مسئول و سردبیر: امیر اکبری
یکشنبه ۰۵ مرداد ۱۴۰۴ / سال بیست و یکم / دوره جدید / شماره ۵۲۲۲ | 27July2025

نشانی: اصفهان، میدان آزادی، خیابان دانشگاه نرسیده به حکیم نظامی، کوچه شهید روحانی، شماره ۵
تلفن: ۳۶۲۹۳۷۵۰-۰۳۱ (ده خط) فاکس: ۳۶۲۹۳۳۹۲ - ۰۳۱
لیتوگرافی و چاپ: شاخه سبز توزیع: رویداد پارسی

امتیاز در رتبه‌بندی روزنامه‌های سراسر کشور
ضریب کیفی: ۸۴/۷ رتبه آگهی: ۱
آیین نامه اخلاق حرفه ای در لینک «درباره ما» سایت اصفهان امروز منتشر شده است.
www.esfahanemrooz.ir

عضو تعاونی مطبوعات، انجمن مدیران رسانه
@esfahanemrooz esfahanemrooz esfahanemrooz

گامی نو در پیشگیری از قطع عضو بیماران

یکی از شرکت‌های فناور مستقر در شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان با تولید سیستم‌های پیشرفته وکیوم‌تراپی، روند درمان زخم را تسریع کرده و از قطع عضو هزاران بیمار جلوگیری کرده است.

یکی از شرکت‌های پیشرو مستقر در شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان موفق شده باتکیه‌بر دانش بومی، دستگاه‌های پیشرفته وکیوم‌تراپی زخم را برای نخستین‌بار در کشور طراحی و تولید کند. این فناوری نوین ضمن ترویج روش‌های پیشرفته درمان زخم، نقش مهمی در جلوگیری از قطع عضو بیماران در سطح ملی و منطقه‌ای ایفا کرده است. مینا لکیان، مدیرعامل این شرکت فناور با تأکید بر ضرورت حفظ عضو در بیماران اظهار کرد: همواره این پرسش در ذهن ما وجود داشت که چرا باید عضوی از بدن بیمار قطع شود، در حالی که هنوز خون در آن جریان دارد. بر همین اساس، از ۱۳۸۷ فعالیت تخصصی خود را برای ارتقای کیفیت درمان زخم‌ها و پیشگیری از قطع عضو آغاز کردیم. او افزود: فناوری وکیوم‌تراپی زخم با اعمال فشار منفی در سطح زخم، موجب تسریع روند ترمیم می‌شود. کاهش مایعات بین‌سلولی، دفع ترشحات مضر، کاهش التهاب، تحریک مکانیکی بستر زخم و افزایش جریان خون و اکسیژن‌رسانی از جمله مزایای این روش است. این تکنولوژی طیف گسترده‌ای از زخم‌ها مانند زخم‌های دیابتی، بستر، مزمن، سوختگی، عروقی، زخم‌های جراحی و حتی گانگرن فورنیه را شامل می‌شود و در موارد پیوند پوست و فلپ نیز کاربرد دارد. مدیرعامل این شرکت فناور ادامه داد: این شرکت با در اختیار داشتن شش خط تولید، تاکنون حدود ۳۰ مدل مختلف از دستگاه‌های وکیوم‌تراپی را برای کاربردهای بیمارستانی و خانگی طراحی و به تولید انبوه رسانده است. یکی از محصولات شاخص این مجموعه، دستگاهی پیشرفته باقابلیت کنترل فشار منفی، تزریق محلول‌های آنتی‌سپتیک و شست‌وشوی خودکار بستر زخم است که برای درمان زخم‌های عفونی بسیار مؤثر واقع شده است. لکیان گفت: آموزش نیروهای درمانگر از دیگر اولویت‌ها بوده است، به‌طوری که تاکنون بیش از سه هزار پزشک و کارشناس در سراسر کشور، استفاده بهینه از این فناوری را در قالب برنامه‌های رایگان آموزشی فراگرفته‌اند. او با اشاره به فعالیت گسترده این شرکت در بازار داخلی و بین‌المللی خاطرنشان کرد: در حال حاضر بیش از هزار مرکز درمانی و مشتری حقیقی و حقوقی در سطح کشور از محصولات ما استفاده می‌کنند و این فناوری بومی به بازارهای جهانی نیز صادر شده است. استقرار در شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان از ۱۳۹۶، زمینه رشد سریع‌تر بخش تحقیق‌وتوسعه را برای ما فراهم کرده است. مدیرعامل این شرکت فناور در پایان تأکید کرد: ارتقای کیفیت درمان بیماران و کاهش عوارض ناشی از زخم و قطع عضو، هدف اصلی ماست و تلاش داریم با بهره‌گیری از فناوری‌های روز دنیا و تولیدات دانش‌بنیان، سهم مؤثری در بهبود نظام سلامت ایفا کنیم. لکیان اظهار کرد: این شرکت با بیش از ۱۵ سال سابقه، به‌عنوان نخستین تولیدکننده داخلی دستگاه‌های وکیوم‌تراپی زخم، محصولات خود را با استانداردهای بین‌المللی و از طریق تیمی متخصص در حوزه درمان زخم عرضه می‌کند.

گفتنی است؛ شهرک علمی و تحقیقاتی اصفهان به‌عنوان پیونددهنده دولت، دانشگاه و صنعت، نقش مهمی در توسعه زیست‌بوم نوآوری کشور و تجاری‌سازی دستاوردهای فناورانه ایفا کرده است.

پر شدن چوب‌خط مشتری‌ها با نان‌های کیلویی

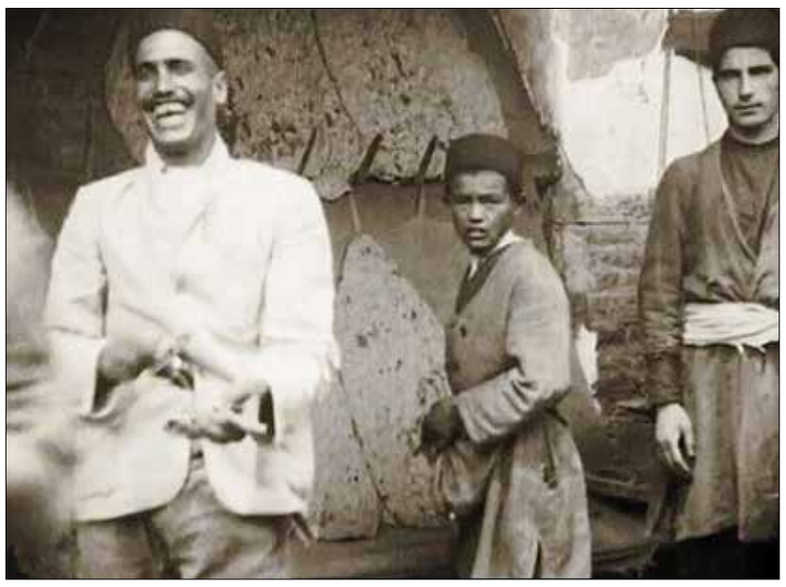

چوب‌خط که در گویش شهرضا به آن «چوقط» می‌گویند حدود ۵ دهه قبل به اشکال مختلف در شهرضا وجود داشت.

در مقابل هر نیم من نان یک قطعه مثلثی از روی چوب برداشته می‌شد. در قدیم نان همیشه به‌صورت وزن‌کردن فروخته‌می‌شد.

به گزارش فارس، شاید برای شما جالب باشد که بدانید بشر از چه زمانی شروع به محاسبه کرد و اولین وسیله‌ای که برای محاسبه استفاده می‌کرد چه بود؟ یافتن تاریخی دقیق که در آن بشر شروع به محاسبه کرده ممکن نیست. حتی نمی‌دانیم که اولین وسیله محاسباتی ساخته دست بشر در چه زمانی ساخته شد. اما قدیمی‌ترین وسیله شناخته شده‌ای که انسان‌ها از آن برای محاسبه استفاده کردند، «چوب‌خط» است. چوب‌خط ابزاری ساده و بسیار قدیمی برای شمارش بوده است که در آن از تناظر یک‌به‌یک استفاده می‌شد. چوب‌خط روشی است که افراد از آن برای شمردن استفاده می‌کنند.

چوب‌خط در فرهنگ عامیانه

در اصطلاح وقتی می‌گویند «چوب‌خط کسی پر شده» یعنی دیگر فرصتی برای انجام آن کار خاص وجود ندارد یا شخص دیگر حق چیزی را ندارد یا مدت آن چیز تمام شده و راه‌حل دیگری ندارد. در کل به معنای اتمام و پایان زمان انجام کار است. چوب‌خط در زندان‌ها هم برای نشان‌دادن روزهای سپری شده در زندان و تقویم امروزی است. اولین مورد موجود چوب‌خط ساخته شده به‌وسیله «پلینیوس» (۲۳-۷۹ بعد از میلاد) از بهترین چوب‌ها برای خیاط‌ها ساخته شد و مارکوپولو در سفرنامه خود درباره استفاده این ابزار در چین مطالبی را نوشته‌است.

تاریخ چوب‌خط استخوان ایشانگو:

یک قطعه استخوان است که در حدود ۲۰ هزار سال پیش از میلاد در منطقه کنگو کشف شده است و به‌عنوان یکی از قدیمی‌ترین شواهد شمارش و محاسبات توسط انسان‌های اولیه شناخته می‌شود. این استخوان یک استخوان نازک‌نی بابون است که با خطوطی خراشیده شده است و احتمالاً برای شمارش و ثبت اعداد استفاده می‌شده است. ابزار استخوانی و ابزار ریاضی احتمالی که مربوط به دوران پارینه‌سنگی فوقانی است در ایشانگو کشف شد.

استخوان لبامبو:

از سایر چوب‌خط‌های دوران پارینه‌سنگی می‌توان به استخوان لبومبو که در حدود ۴۴ هزار سال پیش توسط انسان‌ها ساخته شده بود. این استخوان بسیار قدیمی‌تر از استخوان ایشانگو است. اما دانشمندان مطمئن نیستند که خراش‌های موجود بر سطح آن به‌منظور محاسبه به کار می‌رفته یا خیر.

چوب‌خط تکی:

چوب‌خط‌های تکی اشیایی بلند مانند استخوان، شاخ، چوب یا سنگ هستند که تعدادی خراش یا علامت سازمان‌یافته توسط انسان بر روی آن وجود دارد. این چوب‌خط‌ها بیشتر به‌عنوان وسیله‌ای برای به‌خاطر سپردن اطلاعات به کار می‌رفته است. می‌توان طناب‌های گره‌دار، کیپوهای بومی‌های آمریکا را هم به‌عنوان چوب‌خط‌های مجرد در نظر گرفت. هرودت تاریخ‌نویس یونانی، در نوشته‌های خود به‌نوعی طناب گره‌دار اشاره می‌کند که توسط داریوش بزرگ مورداستفاده قرار می‌گرفت. بنابراین در قدیم که دستگاه‌های الکتریکی نبود و همه چیز به‌نوعی با لوازم پیشرفته امروزی مرتبط نبود مردم هر کاری که داشتند با راحت‌ترین راه ممکن آن را حل‌وفصل می‌کردند.

چوقط در فرهنگ عامیانه مردم شهرضا

چوب‌خط راه ارتباط بین مردم و کسبه بود که مردم شهرضا به آن «چوقط» می‌گفتند.

چوقط یا چوب‌خط چوبی بود با طول یکی دو وجب و اضلاع سه چهارسانتی‌متر. مردم درگذشته بیشتر جهت خرید مایحتاج خود طبق قرارشان با کسبه محل مثل نانوایی‌ها و قصابی‌ها از آن استفاده می‌کردند به همین دلیل در ازای مقدار خرید انجام شده علامتی روی آن چوب زده می‌شد. چوب خط حدود ۵ دهه قبل به اشکال مختلف در شهرضا وجود داشت. به این صورت که هر بار مشتری خرید می‌کرد فروشنده بر آن چوب با چاقو یا کارد خطی یا بریدگی یا نشانه‌ای معادل مقرر بین او و خریدار، مثلاً در مقابل هر نیم من نان یک قطعه مثلثی از روی چوب برداشته می‌شد. (لازم به ذکر است که نان همیشه به‌صورت وزن‌کردن فروخته می‌شد کاری که امروز رایج نیست). علت اساسی این علامت‌زدن‌ها بی‌سوادی دو طرف یا یک طرف معامله بود. اگر مشتری گاوبیگاه حساب خود را تسویه می‌کرد که هیچ وگرنه مرتب به مشتری اعلام می‌کرد که چوب‌خطت پرشده و از آن روز به بعد این ضرب‌المثل رایج شده «چوب‌خطت پر شده» از دوران پارینه‌سنگی با تکامل مغز انسان و گسترش جوامع انسانی نیاز به محاسبه، شمارش و به‌خاطر سپردن نتایج آن‌ها انسان‌ها مجبور شدند تا وسایل و دستگاه‌هایی برای این منظور بسازند. از چوب‌خط‌های دوران پارینه‌سنگی تا کامپیوترهای امروزی همگی به دلیل نیاز انسان به محاسبه ساخته شدند.

پلی بر رودخانه خشک؛ نگاهی به بحران بی‌آبی در اصفهان

فیلم سینمایی «پلی بر رودخانه خشک» با روایتی انسانی از بحران بی‌آبی، از ۱۵ مرداد ۱۴۰۴ در گروه هنر و تجربه اکران می‌شود.

به گزارش مهر، فیلم «پلی بر رودخانه خشک» به کارگردانی احسان اکلیلی و تهیه‌کنندگی مجید صدیقی، درامی اجتماعی است که با هنرمندی عوامل کاملاً اصفهانی، واقعیت معیشتی خانواده‌ای آسیب‌پذیر در اصفهان را در بحبوحه بحران بی‌آبی روایت می‌کند. حضور حسن اکلیلی به‌عنوان مجری طرح، به این اثر هویت بومی و عمق اجتماعی منحصربه‌فردی بخشیده است.

فیلمنامه را مجید شاکرین نگاشته و سرمایه‌گذاری کار بر عهده همایون صفایی بوده است.

–ص در این روایت، عضوی ناشنوا از خانواده، باظرافت و احترام فراوان به تصویر کشیده شده و مفهوم زندگیِ زیر سایه فقر و کمبود منابع حیاتی را عمیق‌تر کرده است.

«پلی بر رودخانه خشک» با زبانی ساده و واقع‌گرایانه، تلاش می‌کند گوشه‌ای از اثرات پنهان بحران‌های زیست‌محیطی، به‌ویژه بی‌آبی، را بر اقشار کم‌برخوردار نشان دهد و تماشاگر را با دغدغه‌ها و چالش‌های امروز جامعه روبه‌رو سازد. این فیلم از ۱۵ مرداد ۱۴۰۴، به‌صورت سراسری در سینماهای گروه هنر و تجربه اکران می‌شود.

ارائه طرح تعطیلی یک‌هفته‌ای و اختصاص یارانه سفر

وزیر میراث‌فرهنگی گفت: در صورت تصویب هیئت دولت در هفته آینده، طرح ارائه تسهیلات سفر به مردم و تعطیلی یک‌هفته‌ای تا پیش از پایان تابستان اجرا می‌شود.

به گزارش ایمنا، سید رضا صالحی امیری درباره وضعیت گردشگری در پساجنگ اظهار کرد: دشمن با انجام جنگ ترکیبی با پشتوانه آمریکا و ناتو تصمیم داشت که نظام جمهوری اسلامی را دچار تغییر کند. ما از لفظ اسرائیل زیاد استفاده می‌کنیم. این جنگ، جنگ ناتو با ایران در جغرافیای اسرائیل بود. او گفت: آن چیزی که امروز باید به‌عنوان ملت ایران احساس غرور داشته باشیم این است که دشمن در تغییر نظام اسلامی ناموفق بود. این جنگ دستاورد همدلی و همکاری مردم را داشت. صالحی امیری درباره اینکه وزارت میراث‌فرهنگی درباره گفته‌های رئیس آژانس اتمی در باره قرارگرفتن اورانیوم غنی شده زیر آثار باستانی چه واکنشی داشت گفت: ما به دنبال این بودیم که این موضوع را به لحاظ حقوقی و بین‌المللی پیگیری کنیم؛ اما متوجه شدیم خبرنگار با طرح سؤالی این موضوع را مطرح کرد و او در این باره پاسخ مثبتی نداد پس ما مستندی مبنی بر اینکه رئیس آژانس چنین چیزی گفته باشد پیدا نکردیم. او درباره آسیب جنگ حوزه گردشگری و میراث‌فرهنگی در زمان جنگ گفت: باید سه مفهوم جذابیت امنیت و زیر ساخت را بررسی کنیم. ایران جزو کشورهای هدف گردشگری است. هر گاه امنیت دستخوش پدیده داخلی و خارجی می‌شود گردشگری افت می‌کند ما در ماه فروردین ۴۸ درصد در حوزه ورود گردشگر نسبت به مدت مشابه سال قبل رشد داشتیم؛ اما در اردیبهشت و خردادماه با افول گردشگر مواجه شدیم. این موضوع به دلیل امنیت روانی بود که به وجود آمد. چون از اردیبهشت زمزمه‌های جنگ مطرح بود. وقتی با کاهش گردشگر مواجه می‌شویم؛ یعنی اقامتگاه‌ها، صنایع‌دستی و اژانس های مسافرتی دچار چالش می‌شوند امروز در مرکز چالش هستیم. با این وجود جلسات سنگینی با تشکل‌های بخش خصوصی داریم که وضعیت احیا شود. او درباره اقدامات برای احیای گردشگری داخلی و خارجی گفت: برای اینکه بتوانیم تعداد گردشگران ورودی را به ۱۵ میلیون نفر برسیم، در ۱۴۰۴ برای ورود بالای ۹ میلیون نفر برنامه ریزی کرده بودیم. رئیس جمهور به ارمنستان، گرجستان، مصر، ترکیه، تاجیکستان و کشورهای دیگر رفت تا گردشگری ورودی رونق گیرد. با مصر توافق شد تا این روابط شکل بگیرد. تنها مانع که تابلوی خیابان خالد اسلامبولی بود که تغییر پیدا کرد. در حال حرکت برای تبادل گردشگر بین دو کشور بودیم که جنگ شد. صالحی امیری گفت: هر سال سه و نیم میلیون گردشگری زیارتی از عراق داریم با وزیر گردشگری عراق در این زمینه صحبت شد که این آمار افزایش پیدا کند. ۵۰ درصد ظرفیت گردشگری ما مذهبی است. او افزود: دو استراتژی با ۱۴ راهکار برای احیای گردشگری در پسا جنگ پیش بینی شد. یکی از آنها احیای گردشگری خارجی است. اگر این کار انجام نشود، اشتغال مستقیم یک میلیون و ۶۰۰ هزار نفر تحت تأثیر جدی قرار می‌گیرد و این نگران کننده است. وزیر میراث فرهنگی گفت: ما می‌توانستیم با ورود ده میلیون گردشگر ۱۰ میلیون دلار درآمد داشته باشیم. از این رقم دو میلیون دلار برای گردشگری سلامت است. در گردشگری خارجی استراتژی اصلی را امسال در گردشگری زیارتی گذاشتیم. یعنی می‌توانیم ورود گردشگر از عراق عربستان، کویت و آذربایجان را مجدد احیا کنیم چون ۵۰ درصد ظرفیت گردشگری ورودی ماست و مردم این کشورها به اهل بیت علاقه دارند ظرفیت لازم برای پذیرش آنها را نیز داریم. اولین پروازهای عراقی‌ها امروز در کشور فرودآمد و در شمال و مشهد و نقاط دیگر کشور با حضور عراقی‌ها مواجه بودیم. صالحی امیری گفت: وقتی جنگ اتفاق می‌افتد همه در زمان جنگ خسارت می‌بینند اما گردشگری پس از جنگ خسارت می‌بیند. امروز ۲۲ هزار واحد هتل اقامتگاه و بوم گردی در کشور فعال است که خدمات می‌دهند اما خسارتی که برای آنها به وجود آمد به دلیل عدم ورود گردشگر در بعد از جنگ است. امیدواریم در ۶ ماه آینده ظرفیت ۵۰ درصدی ورود گردشگر را احیا کنیم و همزمان برای جذب گردشگر از سایر کشورها تلاش کنیم. الان تمرکز ما عراق و عربستان، آسیای میانه، قفقاز، تاجیکستان آذربایجان و کشورهای این حوزه است که در حال هماهنگی برای ورود دوباره به آنها هستیم. هر میزان شرایط امنیتی بهتر می‌شود به همین میزان ظرفیت احیای گردشگری فراهم می‌شود. او ادامه داد: احیای گردشگری داخلی استراتژی دوم است. در داخل باید تحریک تقاضای سفر انجام گیرد. ما به عنوان دولت و بخش خصوصی و مجموعه آژانس‌ها و قطار و ریل و مجموعه ترابری باید سفر ارزان را تعریف کنیم. طرح ما برای دولت این است که با ایجاد یارانه منطقی برای خانوارها از طریق بودجه‌های رفاهی دستگاه‌ها و کاهش هزینه‌های هتل‌ها و سیستم ترابری و حمل و نقل ریلی و هوایی و زمینی خانواده‌ها را به سفر تشویق کنیم.

گفت‌وگو با کارگردان نمایش «راه باریک پشت کوه»

ما همه خوابیم...

اصفهان امروز
شهرزاد فلاح

«تو همین‌الان هم‌خوابی، داری خواب می‌بینی» این جمله، نه صرفاً یک شعار که دریچه‌ای‌ست به جهان‌نمایش محمدحسین سلطانی؛ جهانی میان رؤیا و واقعیت، خواب و بیداری، خیال و امید نمایش «راه باریک پشت کوه» در مرزهای روشن و خاموش ذهن تماشاگر پیش می‌رود و او را به پرسشی بنیادین فرامی‌خواند: آیا بیداریم؟ یا در خوابی عمیق گرفتار؟

خاطره‌ای درخشان از کودکی تا اکنونِ تئاتر

محمدحسین سلطانی روایت خود را از نقطه‌ای دور آغاز می‌کند: شش یا هفت‌ساله بودم که برای دیدن این نمایش به سالن چهارسو رفتم. آن تجربه کودکانه برای من یک تصویر از فضای ایرانی مینیمال ساخت؛ تصویری که سال‌ها در ذهنم ماندگار شد. اما وقتی بعدها وارد کار تئاتر شدم و دوباره به سراغ همین متن رفتم، آن فضا دیگر فقط نوستالژیک نبود. حالا به نظرم آینه‌ای از واقعیت امروز بود. جهانی خسته، بی‌روح، خواب‌زده... انگار ما همه در یک خواب عمیق فرورفته‌ایم. فضایی سرد، مثل معماری اروپای شرقی که هیچ تغییر و بیداری در آن دیده نمی‌شود. این کارگردان جوان گفت: آن زمان برای من این تصاویر جذاب بود، امروز تبدیل شده به بازتاب جامعه‌ای که نه درگذشته‌اش بیدار بود و نه اکنونش را بیدار می‌بیند. متن اولیه در اواخر دهه هشتاد نوشته شده بود و گویا تا سال ۱۴۰۴ هیچ‌چیز عوض نشده و درست مثل همان زمان خواب‌زده است.

راه باریک، سفری از خواب تا آگاهی

سلطانی درباره عنوان نمایش می‌گوید: راه باریک پشت کوه، بخشی از داستان متن است. اما من بخش اول این عنوان را حذف کردم تا داستان نمایش فاش نشود. او گفت: این عنوان برایم استعاره‌ای است از وضعیت انسان امروز. انسانی که در تنگنا قرار دارد و باید سفری را از سر بگذراند تا از خواب غفلت بیدار شود. این راه، اگرچه باریک است، اما دور از دسترس نیست. راهی‌ست که باید رفت. برای آگاهی، برای بیداری. نه خوابی شیرین، نه رؤیایی دل‌فریب. این خواب، خوابِ غفلت است و بیداری‌اش، نجات.

صحنه؛ موجودی زنده در دل میزانسن

سلطانی در ادامه به طراحی صحنه و همکاری با نوشا کریمی اشاره کرد: ما طراحی را مشترک پیش بردیم. نوشا کریمی، دانش‌آموخته کم‌سن‌وسال هنرستان هنرهای زیبا، طراحی صحنه، حرکت و نور را با من همراهی کرد. نگاه من به صحنه یک نگاه زنده است؛ صحنه نه فقط یک دکور تزیینی، بلکه فضایی‌ست حاصل برخورد حس، نور، حرکت. او طراحی صحنه در جهان تئاتر را چنین بیان کرد: در تئاتر مدرن و پست‌مدرن، کارگردانان بزرگی مانند رابرت ویلسون و رومئو کاستلوچی خودشان طراحی صحنه را هم انجام می‌دهند؛ چون صحنه بخشی از میزانسن است، نه دکورتزیینی جداگانه. من هم تلاش کردم همین نگاه را در کار پیاده کنم. این استقلال در طراحی، به من آزادیِ خلق جهان شخصی‌تری داد.

نه مینیمال، نه پرزرق؛ بلکه هندسه‌ای پر از نشانه

او توضیح داد: نمایش من مینیمالیستی نیست. اگرچه ممکن است ساده به نظر برسد، اما میزانسن‌ها کاملاً مهندسی‌شده، هندسی و خطی‌اند. نمایش من درام پیچیده‌ای ندارد، نسبتاً تخت است، اما در دل خود نظامی از نشانه‌ها و جزئیات را پنهان کرده است. او در ادامه بیان کرد: متن نمایشنامه عامه‌پسند است، با استفاده از شیوه‌های نمایشی سنتی ایرانی، من در اجرا تلاش کردم به جزئیات بیشتر کار بپردازم.

نور، رنگ، انیمیشن؛ ابزارهایی برای تجربه

سلطانی با تأکید بر وجوه چندرسانه‌ای کار افزود: صحنه مملو از نور، رنگ، و ویدئو مپینگ است. انیمیشن به‌صورت پیوسته در کل اجرا حضور دارد. این همراهی بین انیمیشن، طراحی نور، صحنه و حرکت، به جرات در ایران بی‌سابقه است. برای من این‌ها ابزارهایی بودند که به پیشبرد کارگردانی و هدایت متن کمک کردند.

خلق مستقل در میان محدودیت‌های یک شهر

او با صراحت از محدودیت‌ها گفت: محدودیت‌های فنی و ساختاری در اصفهان بسیار زیادند. من در مورد نور صحنه و حتی چینش صندلی‌ها هم محدودیت داشتم. سلطانی گفت: این نخستین اجرای حرفه‌ای من بود؛ اثری کاملاً مستقل، نه در فضای دانشجویی و نه وابسته به حمایت‌های خاص.

حمایت‌ها فقط از افراد خاص با آثاری خاص انجام می‌شود

این کارگردان جوان تئاتر ادامه داد: به‌خاطر شرایط به وجود آمده باعث شد که ما کلاً ۱۵ روز تمرین کامل داشته باشیم. عدد مضحکی در مقیاس جهانی. در دنیا تمرین کمتر از شش ماه برای یک اجرا منطقی نیست. ولی ما با تمام محدودیت‌ها جلو رفتیم. او با قدردانی اضافه کرد: مدیریت مجموعه فرشچیان با ما همکاری بسیار خوبی داشتند. اما مشکل اساسی، محدودیت فضای تمرین حرفه‌ای در اصفهان است. تئاتر در این شهر هنوز وارد فضای حرفه‌ای نشده. شرایط طوری‌ست که باید زود تمرین کنی، زود اجرا بروی و تمام و این آسیب جدی به کیفیت آثار می‌زند.

فرمی مدرن در تضاد با ساختار متن

سلطانی در خصوص فرم اجرایی نمایش گفت: فرم اجرای من هیچ شباهتی با ساختار سنتی و کلاسیک متن ندارد؛ حتی در بسیاری جهات با آن در تضاد است. باوجود این، سعی کردم به اصل متن وفادار بمانم. ترتیب صحنه‌ها را تغییر دادم و در بعضی جاها حذف‌واضافه داشتم، ولی به متن آقای افشین هاشمی احترام گذاشتم و درک خودم را از جهان امروز وارد کار کردم. پایان نمایش را در لفافه طراحی کردم و تا حدی به تخیل مخاطب واگذار کردم.

میزانسن دقیق؛ جایی برای بداهه نیست

او درباره کار با بازیگران گفت: زبان اجرایی بر پایه طراحی پیش‌فرض جلو رفت. چون میزانسن‌ها بسیار دقیق، هندسی و مبتنی بر نور و ویدئو مپینگ بودند، جایی برای بداهه‌پردازی گسترده نبود. تنها در لحظاتی که به شخصیت‌پردازی بازیگر مربوط می‌شد، اندکی آزادی داده شد. ولی کلیت کار کاملاً طراحی‌شده‌بود.

بدن، زبان اولِ صحنه

سلطانی درباره نقش بدن در اجرا بیان کرد: در این اجرا، فیزیک اجرا از کلام مهم‌تر است. تلاش کردم فضا را طوری طراحی کنم که بار اصلی روایت بر عهده بدن و حرکت باشد، نه صرفاً کلام و دیالوگ. نمایش دیالوگ محور است، اما ما آن را در بستری فضایی و حرکتی جلو بردیم.

تماشاگر، بخشی از تجربه است نه فقط تماشاچی

او در خصوص واکنش مخاطب از دید کارگردان ادامه داد: مخاطب در اجرای ما صرفاً تماشاگر نیست؛ بخشی از تجربه است. میزانسن‌ها به‌گونه‌ای طراحی شده‌اند که ارتباط مستقیم با تماشاگر برقرار کنند. مخاطب خسته است از پند و هشدار و شعارهای توخالی. در اینجا، تجربه‌ای بی‌بدیل رقم می‌خورد که فقط در سالن ممکن است. او گفت: انتظار واکنش‌های عجیب و غیرمنتظره از تماشاگر دارم؛ چون در این نمایش همه جیز با هم به اجرا می‌رود نور حرکت صحنه و انیمیشن و ویدئو مپینگ، واکنش مثبت یا منفی‌اش مهم نیست، مهم این است که سطحی نباشد.

خلاصه در یک جمله؟ بیداری از توهم

سلطانی با مکثی کوتاه بیان کرد: اگر بخواهم اجرایم را در یک جمله خلاصه کنم، می‌گویم: بیداری یعنی رهایی از توهم. وقتی انسان بیدار می‌شود، زندگی را زندگی می‌کند. این نگاه سیاسی نیست، فلسفی است. تلاشی برای رهایی بشر.

دعوت به خوابی از جنس خیال و امید

او درباره شعار نمایش توضیح داد: «تو همین‌الان هم‌خوابی» برای من نه تهدید است، نه هشدار. دعوتی‌ست به خوابی از جنس تخیل، رویا و امید؛ خوابی که مقدمه بیداری است، نه مانع آن.

مرزهای ناپیدا میان خواب و واقعیت

سلطانی تأکید کرد: در این اجرا، مرز مشخصی بین خواب و بیداری، رویا و واقعیت وجود ندارد. شخصیت اصلی که درواقع همان مخاطب است، از خوابی به خواب دیگر می‌رود. این سیالیت و ابهام بخشی از تجربه است؛ تلاشی برای کشف واقعیت.

خواب، نه مضمون، بلکه زبان صحنه است

او در پایان افزود: خواب برای من فقط یک مضمون نبود؛ یک ابزار اجرایی شد. زبانی بصری، حسی و تجربی که مخاطب را درگیر می‌کند. او در طول اجرا وارد خوابی عجیب می‌شود؛ خوابی که در بیرون از این سالن نمی‌توان تجربه‌اش کرد.

سرکار خانم زهرا رحمانی

با نهایت تأسف و تأثر، درگذشت **مادر مهربان و گرامی‌تان** را تسلیت عرض می‌نماییم.
از درگاه خداوند متعال برای آن بانوی سفر کرده، رحمت و غفران الهی و برای سرکارعالی و خانواده محترم، صبر و شکیبایی مسئلت داریم.

روزنامه اصفهان امروز